ఆహారి

రచన :
రావూరి భరద్వాజ

ఆ పూట లలిత మనస్సు మనస్సులో లేదు. ఆలోచనలతో అలసి పోయింది. తర్క వితర్కాలతో, ఆమె మెదడంతా తుకతుక లాడిపోయింది! ఈ సంగతి భర్తతో చెప్పడమా, మానడమా, అని చాలాసేపు మధన పడింది! అయినా ఓ దారికి రాలేక పోయిందామె.

దాదాపు అయిదారు నెల్లనుండీ ఆ యింట్లో ఉంటున్నారు. బంధుత్వం లేదన్న మాటేగానీ, శారదా, తనూ, ఓ తల్లి బిడ్డల్లాగే మసిలారు. చాలా ఉమ్మడి కొంపల్లో వచ్చే చిన్న చిన్న తగాదాల్లాంటివి గూడా తా మెరగరు. తామిద్దరూ, పోట్లాడుకోవాలనీ, అలా పోట్లాడుకొంటూన్నప్పుడు చూడాలనీ, చాలామందికి ఉన్నదని తనకు తెలుసు, శారదకూ తెలుసు! అయితే మట్టుకు—ఇంకొంరి సరదాకోసం, గిల్లి కజ్జా పెట్టుకోవడానికి, ఇవతలివారు, అమాయికులూ, చిన్న పిల్లలూ కాదు.

నిజానికి శారద ఎంత మంచిది! అస్తమానూ, 'వదినా! వదినా!' అంటూ వెంపర్లాడు తుంటుంది. ఆ కాస్త పనీ అయిపోగానే, తమభాగంలోకే వచ్చేస్తుంది! పట్టుదలకోస మన్నా—ఓసారి వారి భాగంలోకి ముందుగా వెడదామని, తను, అనేక సార్లు అనుకొన్నది! అదేం గ్రహచారమో గానీ, అది సిద్ధివేరనే లేదు. ఎంత తొందరగా తెములుదామన్నా, ఈ పని తీరిచావదు. శారద తెములుకొని, బైటపడుతుంది మరి!

ఏమాట కామాటే చెప్పుకోవాలి! శారద తనకంటే అందమైదేనూ!

ఆడవాళ్ళు, ఆడవారి అందాన్ని ఒప్పు కోరంటారు గానీ, అదీ నిజం కాదు. శారద అందగత్తెని, తను చూసిన మొదట్లోనే అనుకొన్నది! ఆలోచి స్తుంటే, ఆనాటి సంగతులన్నీ తన కిప్పుడు జ్ఞాపక మొస్తున్నాయి. మొట్ట మొదటిసారి, శారద, రాంమూర్తి ఇల్లు చూసుకొందుకు వచ్చినప్పుడు, ఆవిణ్ని చూస్తూనే, వారికి ఇల్లు కుదరనివ్వగూడ దనుకొంది తను. ఇలాంటి సొగసులాడి, ప్రక్క భాగం లో ఉంటే....హయ్యో్యరాత...... ఈయన గారింకా, చేతికి చిక్కు తాడా అనుకొంది! అసలే అంతంత మాత్రంగా ఉన్న ఈ సంసారం, మరింత కుమ్ము దుమ్మవుతుందేమో భగవంతుడా అని భయపడింది!

కానీ, తననుకొన్న వేమీ జరగ లేదు; ఒక రకంగా చెప్పాలంటే, తన ప్రయత్నాలు కొనసాగక పోవడ మే మంచి దనిపించింది. నిజంగా కొనసాగి ఉన్నట్లయితే—ఈ శారద కు బదులు; ఇంకెవరు ఈ భాగం లోకి వచ్చేవారో? వాళ్ళెటువంటి వాళ్ళో ఎవ్వరూ చెప్పలేరుగదా!

శారద చాలా ఉత్తమురాలని తెలుసుకోవడానికి, తనకెక్కువ రో జులు పట్టలేదు. ఇంట్లో చేరిన గంట కల్లా 'ఏమండీ అక్కగారూ!' అంటూ శారద కేకేసింది. అప్పుడీ మనిషి ఇంట్లోనే ఉన్నాడు. దొడ్లో ఏదో పను న్నవాడిలాగా వెళ్ళి, శారదను చూ సొచ్చి 'చాలా అందమైన చెల్లెల్ని సంపాయించావోయ్!' అన్నాడు సిగ్గు లేకుండా! అయినా మొగవాళ్ళ కింత సిగ్గూ శరమూ ఉండదేం? అదో ఘన కార్య మనుకొంటారో ఏమో మరి – పెళ్ళాం అక్కడున్నదే, ఆవిడే మయి నా అనుకొంటుందేమో ననిగూడా ఆలోచించకుండా, నోటికి ఎంతమా టొస్తే, అంత మాటా అనేస్తారు! అలాగే ఇవతల వారుగూడా ఉంటే, వారికెలా ఉంటుందీ? ఆమాత్రం తెలుసుకోకపోతే ఎట్లా?

శారద అటువంటి మనిషని కాదు గానీ, ఎందుకైనా మంచిదని, తనే 'వదిన' వరసకి మార్చింది. అం తెగించిన వారికి వరసా వాయీ అర్థా ఏమిటి? ఆ శాస్త్రుర్లుగారి కూతుర్ని, 'అక్కాయ్, అక్కాయ్' అంటూనే, వారాల కుర్రాడు లేపుకెళ్ళ లేదూ? అప్పు దేవరసలు అడ్డొచ్చాయి గనక? కాదుగానీ, మన జాగర్తల్లో మన ముండటం మంచిదే! ఆపైన, అన్ని టికీ, ఆ నారాయణమూర్తే ఉన్నాడు.

తనింత పకడ్బందీగానూ ఉన్నది. రాంమూర్తిని 'అన్నగారూ!' అని నిండుగా, నోటారా పిలిచేది. ఆయన గూడా 'ఏమిటమ్మాయ్?' అని ఆప్యా యంగా పలికేవాడు. అటువంటి

వాడికే, ఈ వెధవాలోచన ఉన్నదంటే తనే మనుకోవాలి?

ఈ మొగాళ్ళకున్న అహంకారానికి—పెళ్ళాలే గనక లేకపోతే, లోకం భగ్గునమండి పోదూ? శారద ఊళ్ళో ఉన్నంతకాలమూ, కుక్కిన పేనులాగా పడున్నాడు రాంమూర్తి, కన్నెత్తి తనకేసి చూడనన్నా చూసేవాడుకాదు. తను నాలుగైదుసార్లు, ఈమాటే శారదతోగూడా అన్నది. 'ఆయనంతే వదినా! ఆడాళ్ళంటే పరమ సిగ్గు' అన్నది శారద. ఇదంతా నాటకమనే సంగతి, తనకిప్పుడు గానీ అర్థం కాలేదు. ఈ మొగాళ్లు, ఎంచక్కా నటిస్తారనీ!

శారదకు గూడా తన మొగుడి బుద్ధి బాగా తెలుసులాగుంది; లేకపోతే 'హొటల్లో భోంచేస్తార్లే వదినా! నీ కెందుకొచ్చిన శ్రమ!' అంటుందా? పిచ్చిముండ! తనే తెలుసుకోలేక పోయింది. ఆవిడ వద్దన్న కొండికీ, తనే బలవంతంచేసింది. 'మా అన్నగారికి మేం తక్కువ పెట్టుతోం లేవోయ్' అంది. 'ఇవన్నీ అనకపోతే, మా యింట్లో తినడం ఇష్టంలేదనరాదూ? తీరిపోతుందిగా!' అని తను యూష్టపడ్డది! 'ఇరుగు పొరుగూ అన్న తరవాత, ఇబ్బందుల్లో సబ్బందుల్లో ఆదుకోకపోతే ఎందుకూ?' అన్నది. ఇన్నన్న తరవాత గానీ 'నీ ఇష్టం!' అనలేదు శారద. అంటే ఏమిటన్న మాటా? తన మొగుడు బుద్ధిని తనే నమ్మలేదన్నమాట! అవిఖ్ఖననడం కాదు గానీ, ఈ మనిషిని, తనీనాటికీ నమ్మగలదా?

దేవనపొయ్యే తద్దినాన్ని కొని తెచ్చుకొన్నట్లయింది. అప్పు డన్ని విధాలుగా శారదను బలవంత పెట్టకుండా ఉండాలిసింది. మొఖమోటానికి ఏదో ఒకసారి, అరసారీ అని-మెదలకుండా ఊరుకో వలసింది! పోనీలే — పొరుగున ఉంటున్నారు గదా, అవసరాలనేవి అందరికీ ఉంటాయి గదా, ఓ పదిరోజులపాటు ఉడకేసి పెడితే, పోయిందేమిల్లెస్తూ అనుకొన్నది గానీ, ఈ మూర్తిగాడిలా తయారవుతాడని తను ఊహించలేక పోయింది!

అప్పటికీ తను 'అన్నగారూ! అన్నగారూ!' అంటూనే ఉంది. ఆ వెధవగూడా 'అమ్మాయ్, అమ్మాయ్!' అనే వాడు. అలాంటివాడికి ఈ అపరబుద్ధి ఎందుకు పుట్టినట్టూ? అందుగ్గాదూ, లోకం ఇలా పాడై పోయింది!

అంతక్రితం తలెత్తిగూడా చూడని వాడు, శారద వెళ్ళినప్పట్నుంచీ, చూసి నవ్వడంగూడా సాగించాడు. ఎందుకోగదా అనుకొంది తను. ఆలా ఊరుకోవడమే తనకొంప తీసింది!

నవ్వినప్పుడే, పెట్టవలసిన నాలుగూ పెట్టవలసింది! 'అన్నాయ్' అంటు న్నాంగదా, వీడికిమాత్రం ఆ పోక దల గుణం పుట్టబోతుందా అని—తను తాత్సారం చేసింది. ఇది, ఆ వెధవకు, మంచి ప్రోత్సాహమి చ్చింది. మూడో రోజునుండీ పూలు పట్టుకురావడం మొదలెట్టాడు. అప్పు డుగూడా తను, అనుమానించి చావ లేదు. పెళ్ళాం ఉన్న రోజుల్లో తెచ్చే అలవాటు ప్రకారం తెచ్చాడని సరి పెట్టుకొంది. అదేం ఇదేమని—నిన్న సాయంత్రం చెయ్యి పట్టుకొన్నాడు. ఆ నారాయణమూర్తి దయవల్ల—ఎవ్వరూ చూడక పోబట్టి సరిపో యింది. తన ఖర్మగాలి, ఎవరికంట నన్నా పడితే కాపరానికి నీళ్లొదులు కోవడమేనా, ఇంకేమయినా ఉందా!

పోనీ, ఈ మనిషన్నా కాస్త మంచివాడైతే అనుకోవచ్చు. అప్పు డెప్పుడో, ఆ రాజారావు ఫొటో పెట్టె లో ఉన్నదని, ఇప్పటికీ సాధిస్తుం టాడు గదా! అట్లాంటి అనుమానం మనసులో ఉన్నవాడికి, ఈమాత్రం సందు దొరికితే, తన కాపరం ఇంకా నిలవనా? తన్ని తగిలేసి, ఇంకెవత్తెనో పెట్టుకు ఊరేగడూ? ఇప్పుడు సరిగ్గా ఉంటున్నాడని మాత్రం ఏమిటిగానీ, అప్పు డీ అడ్డంకిగూడా లేకుండా పోతుంది.

అయినా ఈ రాంమూర్తి గాడి కిదేం లేకిబుద్ధి? తన చక్కదనం చూసి భ్రమసి పోతారనుకొన్నాడా? తన డబ్బుకు లొంగిపోతా రనుకొ న్నాడా? వీడి బాబాయిల్లాంటి వాళ్ల ను తను చూసింది! వీడి లెక్క ప్రకారం, వాళ్ళందరికీ తను లొంగి పోవలసిందేనా? హయ్యో రాత! వీడింత తెలివితక్కువ వెధవేమిటి? వీడనుకొన్నదే నిజమయితే, తనెప్పు డో వీడికి లొంగిపోవాలిసింది! మాటొ చ్చిందని కాదు గానీ, రాంమూర్తి అందగాడే! అలాంటి అందమంటే తనకు ఇష్టం గూడనూ! ఈ మనిషి రాంమూర్తిలాగా ఉంటే ఎంత బాగుండును! ఈ రాంమూర్తిలాంటి వాడు తనకు భర్తగా దొరికితే ఎంత సంతోషిద్దును........ఇలాంటి పిచ్చి పిచ్చి ఆలోచనలు తనకు కలిగిన మాటగూడా నిజమే! భగవంతుని ముఖంచూసి చెప్పాలంటే — తన కట్లా అనిపించింది మరి! అనిపిం చిందిగదా అని, తనేమన్నా తూ లిందా? లేదే?

ఎందుకో, హఠాత్తుగా, తనకు అని పించింది, ఈ రాంమూర్తి, ఒంట రిగా ఉన్నప్పుడు ఏమన్నా అఘాయి త్యంచేస్తే ఏమిటి చెయ్యడమూ అని! అలా ఎందు కనిపించిందో తనకు తెలీదు. మనసులోని ఆలోచనలు

గ్రహించిన వాడిలా, ఈ త్రాపి, అంత పనీ చేశాడు. నిన్న చెయ్యిపట్టుకొన్నకొన్నవాడు, ఇవ్వాళ ఇంకేమైనా చేస్తాడు. అసలు నిన్ననే, ఆయనకీసంగతి చెప్పాలిసింది; తనెందుకో చెప్పలేక పోయింది. ఉరు మురిమి, మంగలంమీద పడుతుం దేమోనని తన భయం! చెప్పకుండా ఉంటే ఈ మూర్తిగాడు ఇంకెంతదాకా పాకుతాడోనని, అదో భయం! అయ్యో శ్రీరామచంద్రా!

లలితకు హఠాత్తుగా ఓ ఆలోచన వచ్చింది. అలాంటి ఆలోచన సమయానికి వచ్చినందుకు, ఆమె చాలా సంతోషించింది. ఈ గిజాటునుండి తప్పుకోవ డానికి తన కదొక్కటే మార్గం! తనుగూడా పుట్టింటి కెడుతుంది. దానితో అన్ని చిక్కులూ ఇట్టే విడిపోతాయి. తనకిక మూర్తిగాడి బెడద ఉండదు. వీణ్ణిగురించి తను మల్లగుల్లాలు పడ నవసరం లేదు. ఇక్కడ ఉండడం, అన్ని విధాలా అనర్థకమని తేలిపోయింది. ఉన్నప్పణ్ణించీ, ఈ మూర్తిగాడు ఏదో చేస్తూనే ఉంటాడు. ఇలా ఇలా చేస్తున్నాడని, ఈ మనిషికి చెప్పడానిగ్గూడా లేదు. మొదట్లో, ఆయనగారికంతగా ఇష్టంలేక పోయినప్పటికీ — ఈ తిండి ఏర్పాట్లు చేసింది తనే; ఇప్పుడు వద్దు పొమ్మంటున్నదీ తనే! అదీగాక వీడు తనను 'అమ్మాయ్' అంటున్నాడు. తను వీణ్ణి 'అన్నగారూ!' అంటున్నది. అటువంటివాడు ఈ పని చేశాడంటే ఎవ్వరూ నమ్మరు. పైగా తనే రద్దీపడాలసొస్తుంది. ఇక్కడుండి, ఈ జాతర నెత్తికి చుట్టుకోడంకన్నా, తను హాయిగా తప్పుకెళ్ళడమే మంచిది! నాన్నగూడా మొన్ననే రాశాడు. ఆయనరాశాడనికాదుగానీ, తనకుగూడా తనవాళ్లను చూడాలనిపిస్తున్నది. ...అన్నిటికన్నా ముఖ్యం ఈ గండకత్తెర తప్పిపోతుంది.

శంకరం భార్య చెప్పింది విన్నాడు. ఓ నిమిషం ఆలోచించాడు. అ తెల్లవారే అతను భార్యను ప్రయాణం చేసి, బండిదాకా పంపించాడు.

* *

నాలుగైదు రోజులపాటు చాలా కులాసాగా గడిచిపోయింది. లలిత తన స్నేహితులందర్నీ పలకరించి వచ్చింది. ఆ పైన ఏమి చెయ్యావలసిందీ లలితకు తెలియలేదు. ఇంట్లో ఉన్న కాసిన పుస్తకాలూ, పనిబట్టి రెండు రోజుల్లో పూర్తి చేసింది. ఈ ఊళ్ళో సినిమాలు, పార్కులు లేవు. కనీసం రేడియో గూడా లేదు.

ఆమెకు పిచ్చెక్కినట్లయింది. ఓ నెల రోజులపాటు కులాసాగా గడుపుదామనుకొంది. వారానికే మొఖం

మొత్తుంది! తిరిగి వెళ్ళిపోదామా అని గూడా అనుకొంది. మరో రెండు రోజులు రాజారావు రాకపోతే, అను కొన్నంత పనీ చేసేది లలిత.

రాజారావును చూడంగానే లలితకు పాత సంగతు లెన్నో జ్ఞాపకం వచ్చాయి. ఆవిడగారు కథానాయిక కాదు గానీ, అయినట్లయితే, తప్పకుండా కళ్ళంట నీళ్ళు పెట్టుకొనేది. ఆ రోజుల్లో, తెలిసీ తెలియని వయస్సులో, తామేమో అనుకొన్నారు. పెళ్లిగూడా చేసుకొందా మనుకొన్నారు. ఈ భూప్రపంచం తల్లకిందులైనా, సూర్య చంద్రులు గతులు తప్పినా, సప్త సముద్రాలూ ఇంకినా, తమ వివాహం జరిగి తీరాలిసిందేనని ప్రమాణాలు చేసుకొన్నారు. ఏవరికి జరిగిందేమిటంటే ఏమీలేదు. మొదట్లో ఏదో కాస్త గినుకులాడినా, తనా శంకరాన్ని చేసుకొంది. రాజారావు ఇంకెవర్నో పెళ్లాడి ఉద్యోగం చేసుకొంటున్నాడు. అంత వరకూ తన పెళ్లి విషయం, ఆటే పట్టించుకోని నాన్న, ఈ సంగతి తెలియగానే అదరా బాదరా కానిచ్చేశాడు. అమ్మ ఒప్పుకోలేదు గానీ, ఒప్పుకొంటే తన పెళ్ళి రాజారావుతోనే అయ్యేది...

లలిత ఆశించినంతా జరిగింది. రాజారావు ఆమె కాలక్షేపానికి చక్కగా అక్కరకొచ్చాడు. దివాణం లాంటి కొంప, నాన్న ప్రొద్దుటనంగా వెళ్ళి రాత్రిగ్గానీ తిరిగి రాడు. తమ్ముడు, ఆ వీధి బడితో సతమతమవుతుంటాడు. ఆ రెండు మెతుకులూ ఉడకేసి, అమ్మ ఓమూల నడుం వాల్చేస్తుంది...

రాజారావుగ్గూడా, అనాటి సంఘటనలన్నీ మనస్సులో మెదిలి ఉండాలి; లేకపోతే, అలా మాట్లాడి ఉండడు మరి.

'ఆఁ పోనిద్దూ! అప్పుడేదో జరిగిపోయింది. దాన్ని గురించి ఇప్పుడెంత అనుకొంటే మాత్రం ఏం లాభం?' అన్నది లలిత.

'నేనంత తేలిగ్గా మాట్లాడలేను. నువ్వు మరిచిపోయావేమోగాని, నేనింకా మరిచి పోలేదు.' అన్నాడు రాజారావు.

లలిత కళ్లు తళతళ లాడాయి.

'ఈ గదిలోనే మనం కలుసుకొంటుండేవాళ్లం. మొదటిసారి నిన్నిక్కడే నేను ముద్దెట్టు కొన్నాను...'

లలిత అతని ముఖంలోకి చూసింది. ఆమె పెదాలు కొద్దిగా వణికాయి. ఏదో చెప్పబోయి చెప్పలేక ఆగిపోయింది. రాజారావు కేదో ప్రోత్సాహం లభించి నట్లయింది. ఎవరో చెప్పినట్లుగా, అతను ముందుకు

వెళ్ళాడు. అతని చేతుల్లో లలిత శరీరం, ఓ క్షణం పెనుగులాడి, మానేసింది...

తాను చేసిన ఈ పని, మంచివా, చెడ్డదా అన్న విచికిత్స జరిగినప్పుడు, మంచిదేనని లలిత సమాధానం చెప్పుకొంది. తనూ, రాజారావూ, ఒకప్పుడు పెళ్ళికూడా చేసుకొందా మను కొన్నారు. చేసుకోవడానికి తమకు అభ్యంతర మేమీ లేదు. చేసుకోవటమే జరిగినట్లయితే, తను శాశ్వతంగా, రాజారావు మనిషి అయి వుండేది. అలా కాకపోవడానికి కారణం, తనుగానీ, అతనుగానీ కాదు; అమ్మ! ఆమె పట్టుదలవల్లనే తాము విడిపోవలసి వచ్చింది. అమ్మ పట్టు బట్టనట్లయితే, తా మిద్దరూ భార్యా భర్త లయ్యేవారు. హాయిగా సుఖించే వారు. ఇప్పుడు కాలేదు—అయినంత మాత్రాన సుఖపడ కూడ దనే దేముందీ? నిజం చెప్పాలంటే తను వ్యభిచరించింది శంకరం తోనే గానీ రాజారావుతో కాదు!

ఈ పంపిణీమీద, తనను తాను సమర్థించు కొందుకు చాలా కారణాలు కనిపించాయి లలితకు. ఆ మూర్తిగా డిలా చేయడం కూడా, ఒకందుకు మంచిదే ననిపించిం దామెకు. లేకపోతే, ఇంతలో తను పుట్టింటికి వచ్చి ఉండదు, ఈ రాజారావు కనిపించను కూడా కని పించడు. అంచేతే, అతని సెలవు అయిపోయిందాకా, తనిక్కడే ఉండ టానికి నిశ్చయించుకొంది. మరో పదిహేను రోజులదాకా, రావడానికి పడదని, శంకరానికి ఉత్తరం కూడా రాసింది.

అయితే ఆ గడువుదాకా లలిత ఉండ లేదు. అలా ఉత్తరం రాసిన మూడోరోజునే ఆమె ప్రయాణం కట్టింది. ఇంత హఠాత్తుగా లలిత ఎందుకు ప్రయాణ మౌతున్నదో ఎవ్వరికీ తెలియ లేదు, చివరకు రాజారావు కూడా తెలుసుకోలేక పోయాడు.

'నువ్వింకా ఉంటావనుకొన్నాను లలితా! ఇలా వెడతావనుకో లేదు. కనీసం ఎందు కెడుతున్నావో కూడా నాకు తెలియకుండా వుంది' అన్నాడు రాజారావు.

'తెలియవలసిన అవసరం లేదు' అన్నది లలిత.

ఆమె మనస్సు పరిపరివిధాల పోయింది. ఈ మొగవాళ్ళంతా ఇంతే అనుకొంది. ఎంతో ప్రేమించా ననుకొన్న ఈ రాజారావు కూడా తనను మోసగించాడనుకొంది. అనాడు—పెళ్ళికాక పూర్వం—పెళ్ళి చేసు కొంటాననే, తనను అనుభవించాడు.

ఇప్పుడు—భార్య పుట్టింటికి వెళ్ళిన కారణంగా—వెనుకటి పరిచయాన్ని పురస్కరించుకొని, తనను మరొక సారి 'పతిత'ను చేశాడు. ఈ రెండవ తప్పు జరగడానికి కారణం తను కాదు; రాజారావు భార్య.

ఆలోచించి చూడగా లలిత కెన్నో అనుమానా లుదయించాయి. ఈ ఆలోచన, అక్కడ ఉండంగానే వచ్చినట్లయితే, తను పుట్టింటికి రానే రాదు. ఓ అపాయం నుండి, తప్పుకొందుకు తనిక్కడి కొచ్చింది; అంతకన్నా బలీయమైన అపాయానికి గురి కాబడ్డది. ఈ రాజారావు ధర్మమా అంటూ తనకు తెలిసి వచ్చింది. రాంమూర్తి తనవెంట పడటానికీ, రాజారావు తన దరిచేరటానికీ గల కారణ మేదో, తనకు తెలిసి పోయింది. బహుశా ఈ కారణంచేతే తనభర్త, తను పుట్టింటికి వెళ్ళడానికి, చప్పున అంగీకరించి వుంటాడు.

తను త్వరగా వెళ్ళాలి. తనభర్త మరో స్త్రీ వలలో పడక ముందే, ఆయన్ను రక్షించుకోవాలి. ఇష్టాయిష్టా లనేవి ఎట్లా ఉన్నా, తను చేసే చేసే కాపరాన్ని కాల దన్నుకో లేదు....

అదరా బాదరా రైలు దిగి, ఇంటి కొచ్చింది. రాంమూర్తిగారి భాగంలో దీపం గూడా లేదు. తమ ఇంట్లో నుండి గాజుల చప్పుడు వినిపించింది. అడుగులో అడుగు వేసుకొంటూవచ్చి తలుపు సందు గుండా లోపలికి చూసిందామె. లలిత అనుమానించిందంతా జరిగింది. శంకరం వెల్లకిలా పడుకొని వున్నాడు. అతని మంచం మీద కూచున్నామెను శారదగా గుర్తు పట్టడానికి, లలితకు ఎంతో సేపు పట్ట లేదు.